

Epistula ad Alexandrum Alexandrinum

1 Μεθ' ὄσης μὲν ἀγωνίας καὶ μεθ' ὄσης φροντίδος ἐπὶ ταῦτα ἦλθον τὰ γράμματα· 2 Κατηγορεῖ αὐτῶν τὰ σα γράμματα ὡς λεγόντων, ὅτι ὁ υἱὸς ἐκ τοῦ μὴ ὄντος γέγονεν ὡς εἷς τῶν πάντων. οἱ δὲ προήνεγκαν ἑαυτῶν γραμματεῖον, ὃ πρὸς σὲ πεποιήκασιν, ἐν ᾧ τὴν ἑαυτῶν πίστιν ἐκθέμενοι αὐτοῖς ῥήμασιν τάδε ὡμολόγουν· "τὸν νόμου καὶ προφητῶν καὶ καινῆς διαθήκης θεὸν γεννήσαντα υἷον μονογενῆ πρὸ χρόνων αἰωνίων, δι' οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας καὶ τὰ πάντα πεποιήκε, γεννήσαντα δὲ οὐ δοκῆσει, ἀλλὰ ἀληθεία, ὑποστήσαντα ἰδίῳ θελήματι, ἄτρεπτον καὶ ἀναλλοίωτον, κτίσμα τοῦ θεοῦ τέλειον, ἀλλ' οὐχ ὡς ἓν τῶν κτισμάτων". εἰ δὴ οὖν τὰ παρ' αὐτῶν γράμματα ἀληθεύει, πάντως δὲ καὶ παρὰ σοὶ φέρεται, ἐν ᾧ ὁμολογοῦσι τὸν υἷον τοῦ θεοῦ πρὸ χρόνων αἰωνίων, δι' οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας πεποιήκεν, εἶναι ἄτρεπτον καὶ κτίσμα τοῦ θεοῦ τέλειον, ἀλλ' οὐχ 3 ὡς ἓν τῶν κτισμάτων. ἡ δὲ σὴ ἐπιστολὴ κατηγορεῖ αὐτῶν ὡς ἂν λεγόντων, ὅτι ὁ υἱὸς γέγονεν ὡς ἓν τῶν κτισμάτων. αὐτῶν τοῦτο μὴ λεγόντων, ἀλλὰ σαφῶς διορισμένων, ὅτι "οὐχ ὡς ἓν τῶν κτισμάτων", ὅρα εἰ μὴ εὐθὺς πάλιν αὐτοῖς ἀφορμὴ δίδεται εἰς τὸ 4 ἐπιλαβέσθαι καὶ διαβάλλειν ὀρμαῖσθαι ὅσα καὶ θέλουσι. πάλιν αὐτοὺς ἠτιῶ λέγοντας ὅτι "ὁ ὢν τὸν μὴ ὄντα ἐγέννησε". θαυμάζω δέ, εἰ δύναταί τις ἄλλως εἰπεῖν. εἰ γὰρ εἷς ἐστὶν ὁ ὢν, δῆλον ὅτι ἐξ αὐτοῦ γέγονε πᾶν ὄ, τι καὶ ἔστι μετ' αὐτόν· εἰ δὲ μὴ μόνος αὐτός ἐστὶν ὁ ὢν, ἀλλὰ καὶ ὁ υἱὸς ἦν ὁ ὢν, καὶ πῶς τὸν ὄντα ὁ ὢν ἐγέννησεν; οὕτως γὰρ ἂν δύο εἶη τὰ ὄντα.